

ת"פ (חדרה) 41940-02-24 - מדינת ישראל נ' פלוני

בית משפט השלום בחדרה

ת"פ 41940-02-24 מדינת ישראל נ' פלוני
(עציר)

לפני: כבוד השופט ערן זלר
בעניין: המאשימה: מדינת ישראל
תביעות חוץ - שלוחת חדרה
ע"י
נגד
הנאשם: פלוני
ע"י ב"כ עוה"ד עאדל בויראת

גזר דין

רקע

1. הנאשם הודה והורשע בכתב אישום מתוקן, בעבירה של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש, על-פי סעיפים 380 + 382(ג) **לחוק העונשין, תשל"ז - 1977**, וכן בעבירה של נסיון לתקיפה סתם של בת זוג, על פי סעיפים 25 + 379 + 382(ב)(1) **לחוק העונשין**.

2. על פי כתב האישום המתוקן, בעת הרלוונטית היו הנאשם והגב' **פלונית** (להלן: "**המתלוננת**") נשואים. הם התגוררו בביתם שב....., יחד עם בנם המשותף שהיה אז כבן כשנתיים.

ביום 10.2.24, הנאשם והמתלוננת יחד עם בנם נסעו ברכב. בעת הנסיעה ביקשה המתלוננת מהנאשם כסף לקניית תכשיט. בתגובה לכך, הנאשם צעק עליה שאין לו כסף, וסטר לה.

מאוחר יותר באותו יום, בסמוך לשעה 23:00, בחדר השינה שבביתם, בנוכחות בנם, התגלע ויכוח בין המתלוננת לנאשם שהרקע לו הוא כסף. במהלך הויכוח תקף הנאשם את המתלוננת בכך שחנק אותה, סטר לה בפנים ובחזה והכה אותה בפנים, וזאת תוך שהמתלוננת מנסה להרחיקו ממנה.

לאחר מכן, הנאשם התקשר לאביו כדי שיגיע לביתם והוא הלך לסלון הבית. המתלוננת יצאה מחדר השינה, עמדה בכניסה אליו ואמרה לנאשם כי אם אביו יגיע זה לא יפתור את הבעיה. בשלב זה הנאשם שוב תקף אותה, בנוכחות הקטין, בכך שהטיח את ראשה בדלת החדר וכתוצאה מכך המתלוננת נפלה לרצפה.

בהמשך למתואר, הוריו של הנאשם הגיעו לבית, וישבו בסלון יחד עם המתלוננת, אשר סיפרה להם על האירוע שהתרחש, והעירה - כי **"מי שמרביץ לאישה הוא לא גבר"**. בשלב זה הנאשם ניסה שוב לתקוף את המתלוננת, בכך שזרק לעברה אגרטל - שלא פגע בה.

בסמוך לכך הגיע לבית **ע' מ'**, אחיו של הנאשם. במעמד זה תקף הנאשם את המתלוננת פעם נוספת, בכך שהכה בראשה עם ידיו.

בכתב האישום המתוקן מפורט, כי כתוצאה מהמתואר נגרמו למתלוננת חבלות של ממש, שהן: נפיחות בראש; והמטומות בכתף שמאל, בבית החזה, בפנים, ברגל ימין וביד ימין.

ראיות לעונש

3. המתלוננת - נפגעת העבירה הוזמנה על ידי התביעה להעיד לעניין העונש. הדברים שמסרה היו כלהלן.

היא פתחה בכך שאמרה **"אני לא מרגישה טוב בזה שאסרתי את בעלי. בסופו של דבר לא אני שגרמתי לכך כי אם הוריי שבאותו יום הם באו אלי הביתה. אני לא הייתי מגיעה איתו עד הלום ואני בכלל לא רוצה להכניס אותו לכלא"**. היא אמרה, כי בני המשפחה שלה, אשר ראו את המראות בבית, את **"השבירות"** הם אלה שגרמו לכך.

עוד הוסיפה, כי ההורים חושבים באופן רגשי על כך שהבת שלהם תקבל מכות, אז היה (מבחינתם) פתרון אחד - **"או שתמשיך עם האלימות בבית או שהוא יכנס לכלא כדי שאולי ילמד שם משהו"**. היא הטעימה, כי למחרת היום **"הלכנו וביטלנו את התלונה"**; עוד אמרה, כי היא רוצה להיות כנה בפני אלוהים ובפני בנה, והוסיפה, כי **"בסופו של דבר אלוהים מתחשבן איתו ולא אני"**.

בהמשך ציינה כי כל יום בנם, שהוא כמעט בן שלוש, שואל אותה **איפה אבא?**, והוא רוצה לישון אצל אבא ולשחק איתו, אך היא אף פעם לא אומרת לו שאביו בכלא. לדבריה, היא נמנעת מלציין את הדבר בפניו, כי תהיה לכך עליו השפעה רגשית; היא תיארה כי כאשר שלחה את הבן לבקר את אביו, אמרה לו שאבא שלו **"בעבודה"**, אולם כשהבן שב מהביקור הוא אמר לה כי אבא לא בעבודה אלא בכלא. היא ציינה כי ניסתה בכל כוחה למנוע מהבן את המראה הזה ולא רצתה שהילד יראה את אביו כך. היא תיארה את הדילמה הקשה שלפתחה - מצד אחד רצתה למנוע מהבן לראות את אביו כשהוא עצור, אבל מן העבר השני לא רצתה להשלים עם זה שהוא לא יראה את אבא שלו.

לשאלות ב"כ המאשימה באשר לנזקים שנגרמו לה כתוצאה מן האירועים המתוארים בכתב

האישום, השיבה, כי אינה זוכרת בדיוק מה קרה; היא הסבירה, כי הייתה במצב גרוע ביותר ולכן אינה זוכרת מה הנזקים שנגרמו לה, אך ציינה עם זאת כי הנאשם היכה אותה. כשנשאלה על נזקים נפשיים, השיבה "לא. רק ביום שאני קיבלתי בו את המכות".

טיעוני הצדדים לעונש

טיעוני ב"כ המאשימה

4. ב"כ המאשימה, עו"ד מעיין קריאף בנימין, טענה כי הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשי הנאשם הם שלמות גופה ונפשה של המתלוננת, והמעשים מקבלים חומרה יתרה שעה שמדובר באלימות בתוך המשפחה. היא ציינה, כי בתי המשפט עמדו לא אחת על כך שיש להחמיר בענישה בעבירה מסוג זה, והפנתה למדיניות הענישה העולה ממספר החלטות של בית המשפט העליון (אותן הגישה) בהן אושרה מדיניות מחמירה כלפי מי שפעלו באלימות כנגד בנות הזוג שלהם. לטענתה, מתחם הענישה הראוי נע בין 12 חודשי מאסר בפועל ועד 24 חודשי מאסר בפועל. היא הדגישה, כי במסגרת השיקולים יש לקחת בחשבון את הרקע לביצוע העבירות - שהוא בקשת המתלוננת לרכישת תכשיט, כמו גם את העובדה כי כתב האישום המתוקן מתאר אירוע מתמשך; היא עמדה גם על נסיונו של הנאשם לפגוע במתלוננת באמצעות אגרטל שזרק לכיוונה, ולדבריה, אך בנס אירוע זה לא הסתיים בתוצאה טראגית. עוד ציינה את החומרה היתרה העולה לשיטתה ממעשי הנאשם, באשר אלה התבצעו בנוכחות בנם הקטין, כמו גם את החומרה הממשית וכן ההשפלה והתעוזה של הנאשם להכות את המתלוננת בנוכחות הוריו ואחיו.

5. באשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, ציינה ב"כ המאשימה כי הנאשם יליד 1989 ונעדר הרשעות קודמות. בנוסף טענה, כי לטעמה היה מקום להפנותו לשירות המבחן לצורך עריכת תסקיר, זאת נוכח האלימות המתמשכת שהפגין כלפי המתלוננת, ומשלא עבר כל הליך שיקומי רב הנסתר על הנגלה בכל הנוגע לאופיו.

6. ב"כ המאשימה הגישה במהלך טיעוניה לעונש, סדרה של צילומים המתעדים את החבלות שנגרמו למתלוננת כתוצאה מהאלימות שהפעיל נגדה הנאשם (ב.מ. 1 - ב.מ. 4), וכן מספר תעודות רפואיות שבהן התייחסות למצבה (ב.מ. 5 - ב.מ. 7) ולדבריה, מהתמונות והתעודות הרפואיות ניתן ללמוד על החבלות הממשיות שגרם הנאשם למתלוננת במעשיו.

7. לסיום ביקשה התובעת לאמץ את מתחם הענישה לו היא טוענת - 12 עד 24 חודשי מאסר לריצוי בפועל, ולהשית על הנאשם עונש ברף הנמוך אמצעי של המתחם, היינו, עונש שלא יפחת מ - 14 חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננת.

טיעוני ב"כ הנאשם

8. ב"כ הנאשם, **עו"ד עאדל בוירת**, ציין כי הנאשם בן 35, נשוי למתלוננת מזה 3 שנים והם הורים לבנם המשותף. הוא הוסיף כי הנאשם גדל במשפחה ברוכת ילדים, וכי טרם נישואיו למתלוננת הוא התגורר ועבד בתל-אביב במשך כ- 10 שנים, לאחר מכן עבד בניהול בר ומסעדה בהרצליה, ובהמשך עבד בתחום ברמת השרון, עד שעבודתו הופסקה בעקבות פרוץ המלחמה.

הוא הדגיש, כי לנאשם אין כל עבר פלילי, ציין הוא נמצא במעצר בתיק כבר מיום 11.2.24 ואמר כי בנסיבות אלה ראוי להסתפק בתקופת מעצרו עד כה, קרי להסתפק בהטלת מאסר שאורכו יהיה כאורך תקופת המעצר בו שהה עד כה.

הוא הדגיש, כי הנאשם הודה בהזדמנות הראשונה וחסך זמן שיפוטי יקר ושמיעת עדויות, וציין בהקשר זה, כי הנאשם ביקש לחסוך מן המתלוננת את העדות.

9. הסנגור הוסיף וטען, כי העבירות שביצע הנאשם הם בבחינת אירוע שהתרחש כולו ביום אחד, ואין מדובר באירועים מתמשכים או באלימות מתמשכת. הוא הוסיף עוד, כי מדובר באלימות שהיא לא במדרג הגבוה לסוג העבירה; ועוד ציין לעניין זה כי הפסיקה אליה הפנתה המאשימה עוסקת במקרים מאוד חריגים, שבהם אלימות קשה בהרבה מן האלימות שהפגין הנאשם.

10. לדבריו, מתחמי הענישה הולמים בתיקים מסוג זה נקבעים מידי יום בבתי המשפט, ולרוב מתחילים ברף תחתון של עבודות שירות, אף אם לא הוגש תסקיר, ומסתיימים ברף עליון של עד 12 - 14 חודשי מאסר בפועל.

11. ב"כ הנאשם הפנה לשורה ארוכה של פסקי דין והחלטות מכל הערכאות, אשר תומכים לדעתו בטיעוניו ובעמדה אותה הציג, ואשר מלמדים לשיטתו כי במקרים רבים, דומים ואף חמורים יותר, הטילו בתי המשפט עונשים שנעו, בדרך כלל, בין מספר חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות ועד 8 חודשי מאסר בפועל.

דברי הנאשם

12. הנאשם בדברו האחרון אמר כי הוא מצטער על מה שהיה, וכי הוא מבקש סליחה מאשתו - המתלוננת. הוא הוסיף כי זה יהיה המאסר הראשון והאחרון שלו, וכי הוא מצטער על הכל, רוצה לפתוח דף חדש, לעבור את זה ולהתקדם בחיים.

דין והכרעה

קביעת מתחם העונש ההולם

13. קביעת מתחם העונש לעבירות שביצע הנאשם היא בהתאם לעיקרון המנחה בענישה - שהוא עקרון ההלימה - קיומו של יחס הולם בין חומרת העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג העונש ומידת העונש שיוטל עליו. על מנת לקבוע את מתחם העונש ההולם, על בית המשפט להתחשב בערכים החברתיים שנפגעו, במידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

14. דומה כי לא הייתה מחלוקת בין הצדדים כי העבירות המיוחסות לנאשם הן בבחינת אירוע אחד מתמשך, ולא מספר אירועים נפרדים שלכל אחד צריך לקבוע מתחם ענישה משלו. מכל מקום, בחינת ההתרחשויות בהתאם ל- "מבחן הקשר ההדוק" מלמדת אמנם כי מדובר באירוע אחד, שכן הפעלת האלימות כלפי המתלוננת התרחשה כולה ביום אחד, בסמיכות זמנים ומקום, כאשר הרקע למעשים הוא זהה; למעשה, מדובר בהתרחשויות שיש ביניהן קשר ענייני הדוק כך שהן למעשה מסכת עבריינית אחת (למשל - ע"פ 4910/13 **אחמד בני ג'אבר נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (29.10.14); ע"פ 4702/15 **מופיד עביד נ' מדינת ישראל**, פסקה 11 [פורסם בנבו] (20.4.16); ע"פ 1272/22 **פלוני נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (3.5.22)).

15. עבירות האלימות שביצע הנאשם כלפי המתלוננת פוגעות בערכים מוגנים שהם שלמות גופו של אדם, כבודו הבסיסי ותחושת הבטחון שלו. כאשר המעשים מבוצעים כנגד בת או בן הזוג, בתוך התא המשפחתי המצומצם, נוספת גם פגיעה בערכים המוגנים של שלמות המשפחה ובעיקר בזכותו של אדם לחיות בבטחון בתוך ביתו - המקום שהוא מבצר פרטיותו - ולחוש בטוח בביתו ובקרב משפחתו.

אפנה בעניין זה לע"פ 6758/07 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פסקה 7 (11.10.07):

"מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות. הציפייה האנושית הטבעית הינה כי בתוך משפחה ישררו יחסי אהבה, הרמוניה, וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי. יתר על כן, במסגרת המשפחה, מופעלת האלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש. פערי הכוחות הם גדולים כשמדובר באלימות כלפי קטינים או כלפי בת זוג; באלימות במשפחה, נגישותם של קרבנות העבירה למערכת המשטרתית או למערכות הסיוע האחרות היא ענין מרוכב וקשה, הטעון רגשות חזקים, פחדים ואימה. הבושה, והרצון לשמור על שלמות המשפחה הופך לא אחת את התלונה על אלימות במשפחה למהלך קשה וטעון. לא אחת, קיימת תלות כלכלית ורגשית של בן הזוג המוכה בבן הזוג המכה, ותלות זו גם היא מקשה על חשיפת הפגיעה. גורמים אלה ואחרים בשילובם, משווים מימד מחמיר לעבירות אלימות במשפחה. נפוצותן של עבירות אלה, והצורך להגן על קרבנות האלימות שהם על פי רוב חסרי ישע, תורמים אף הם להחמרה הנדרשת בענישה בעבירות אלה."

נסיבות ביצוע העבירות

16. מעשיו של הנאשם נעשו כאמור כלפי אשתו - אם בנו.

כאשר זיקת הקשר שבין התוקף והמותקף היא חזקה וקרובה - כגון קשר נישואין, מגורים משותפים וילד משותף, כבעניינו - יש בה להגביר את הפגיעה בשלוות נפשו של מי שסופג את האלימות; הוא הדין בפערי הכוחות האינהרנטיים הקיימים בין הנאשם למתלוננת.

17. מעשי האלימות של הנאשם כלפי המתלוננת, כמתואר בכתב האישום המתוקן, חזרו על עצמם כמה פעמים באותו היום. יתר על כן, חלקם בוצעו בנוכחות בנם הקטין. מדובר בנסיבה מחמירה בעלת משקל: ילד אמור לבטוח בהוריו ולקבל מהם לא רק את צרכיו הפיזיים כי אם גם תחושת בטחון, חום ואהבה; נוכחותו במקום של הבן הביאה לכך שהוא נאלץ לראות, על כורכו, מספר פעמים, את המחזה הקשה שבו אביו מכה את אמו. הנזק והבהלה הם אפוא אינם רק נחלתה של המתלוננת, אלא גם של הקטין, וזאת לא רק משום הלחץ, הבהלה והפגיעה בתחושת הבטחון שאירוע כזה בוודאי משרה כשהוא מתרחש, עניין שהוא מאליו מובן ואינו טעון הוכחה, אלא גם בשל פוטנציאל הנזק העתידי לקטין כתוצאה מהדברים.

18. זאת ועוד, שני אירועי האלימות האחרונים בוצעו **בנוכחות בני משפחת הנאשם**; הראשון - **בנוכחות הוריו**, והשני - **בנוכחות הוריו ואחיו ע'**. נסיבות אלה אף הן מלמדות על חומרה ממשית, בשני היבטים:

האחד - הנאשם לא נרתע מלהכות את אשתו מול עיניהם של הוריו ואחיו; לא די שהנאשם הכה את המתלוננת בכמה הזדמנויות, אלא שהיה בו העוז לעשות זאת מול בני משפחה, משל מדובר בעניין לגיטימי ומקובל.

האחר - השפלתה של אשתו הייתה לא רק בד' אמותיהם של הנאשם והמתלוננת, דבר חמור כשלעצמו, אלא גם אל מול בני משפחתו. ההשפלה שחוה אישה מוכה היא אינהרנטית לכך שהיא סופגת מכות מבעלה, אך היא מתעצמת פי כמה כאשר הדבר נעשה בנוכחות בנה וקרובי משפחה אחרים.

יזכר, כי לצורך קביעת מתחם העונש ההולם והענישה עצמה רשאי בית המשפט להתייחס גם לפחד, האימה וההשפלה שהיו מנת חלקה של נפגעת עבירת האלימות במשפחה (רע"פ 5434/17 - **ב' נרי דמוך נ' מדינת ישראל** (29.11.17)).

19. הפגיעה הפיזית שנגרמה למתלוננת מזדקרת מן הצילומים שהוגשו לבית המשפט.

ואילו הפגיעה הנפשית וההשפלה, ברורים מאליהם ולטעמי אינם טעונים הוכחה נוספת; אם כי

בהחלט ניתן ללמוד אותם גם מדבריה של המתלוננת בבית המשפט. כך, כשהמתלוננת נשאלה על הנזקים שנגרמו לה, והשיבה: **"אני לא זוכרת כי הייתי במצב גרוע ביותר ואני לא זוכרת מה הנזקים שנגרמו לי. אבל הוא היכה אותי"**; והדברים מדברים בעד עצמם.

20. הנאשם יכול היה לחדול מהתנהגותו האלימה מספר פעמים באותו יום. היו לו מספר הזדמנויות, בין האירועים, להבין את חומרת מעשיו, את הכיעור הטבוע בהם, ואת הנזק שהוא גורם לאשתו ולבנו. יכול היה הנאשם להתעשת ולחדול כבר אחרי האירוע הראשון, אלא שבחירתו הייתה להמשיך בהפגנת האלימות כלפי המתלוננת, כאשר אפילו נוכחות בנו הקטין ובני משפחתו לא הרתיע אותו ולא ריסנו אותו.

21. בהתחשב בכל אלה אני סבור כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים היא גבוהה.

22. עיון בפסיקת בתי המשפט מעלה כי הענישה הנוהגת במקרי אלימות במשפחה הדומים למקרה שבענייננו, אשר הציר המרכזי בהם הוא תקיפת בת הזוג וגרימת חבלות, היא במנעד רחב ותלוי נסיבות. אביא להלן מספר דוגמאות שמהן ניתן יהיה ללמוד לענייננו.

א. רע"פ 643/24 רומן חודוס נ' מדינת ישראל (29.1.24). המבקש שהודה בסוף פרשת התביעה, הורשע בבית משפט השלום בשני אירועי תקיפה כלפי זוגתו: בראשון - תקף אותה במכת אגרוף בפניה, ובשני - משך אותה בשערות ראשה והכה אותה באגרופים. בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין עשרה חודשי מאסר בפועל לבין שנתיים מאסר בפועל, דחה את המלצת שירות המבחן ובהתחשב בהרשעות קודמות (שהתיישנו) גזר 11 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, קנס ופיצוי. ערעור המבקש לבית המשפט המחוזי כמו גם בקשתו לקבל רשות ערעור, נדחו.

ב. רע"פ 8576/22 פלוני נ' מדינת ישראל (15.12.22). נדחתה בקשת רשות ערעור של המבקש, אשר הורשע בכך שהגיע לבית זוגתו לשעבר בניגוד לצו שיפוטי שאסר זאת, הכה אותה בפניה, צבט אותה ואיים כי יהרוג אותה. בית המשפט השלום קבע כי מתחם העונש נע בין מספר חודשי מאסר בפועל ועד 18 חודשי מאסר בפועל, הטיל עונש של 9 חודשי מאסר בפועל וכן הפעיל עונש מותנה, כך שהמאסר הועמד על 13 חודשים. בית המשפט המחוזי החמיר בעונש והעמידו על 18 חודשי מאסר. בית המשפט העליון דחה את בקשת רשות הערעור, וקבע כי העונש אינו סוטה באופן קיצוני, או בכלל, ממדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים.

ג. רע"פ 6979/22 אולג דודקה נ' מדינת ישראל (30.10.22). המבקש הורשע בכך שמשך את זוגתו בשערותיה, דחף אותה וכיבה סיגריה על צווארה, וכן, בהמשך, סטר לה בפני עוברי אורח; לאחר מכן, בהגיעם לדירה הטיח את ראשה בדלת, ולמחרת איים כי ירצח

אותה; באירוע אחר משך בשערותיה ודחף את ראשה לעבר קיא של כלבתם. בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 12 חודשי מאסר ועד 30 חודשי מאסר, וגזר על הנאשם 13 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי ופיצוי. בית המשפט המחוזי דחה את ערעורו. בית המשפט העליון דחה את בקשתו למתן רשות ערעור, בקובעו כי יש לנקוט במדיניות ענישה מחמירה ומרתיעה כלפי עבירות אלימות במשפחה ובפרט בעבירות כלפי בני זוג.

ד. **רע"פ 340/21 - א', אברהמים מסרי נ' מדינת ישראל** (28.1.21). המבקש הודה והורשע בכך שהשליך לעבר אשתו נעל, והכה אותה בגבה ובפניה באמצעות נעל אחרת. בית משפט השלום גזר עליו 15 ימים מאסר בפועל ומאסר על תנאי; בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה החמיר את העונש ל- 6 חודשי מאסר שירותו בעבודות שירות, בנוסף לעונש המאסר שכבר ריצה. בקשתו למתן רשות ערעור נדחתה.

ה. **רע"פ 1884/19 פלוני נ' מדינת ישראל** (14.9.19). בית משפט השלום הרשיע את המבקש, לאחר שמיעת ראיות, בשלוש עבירות של תקיפה סתם ובעבירה אחת של תקיפה הגורמת חבלה, כלפי בת הזוג; המבקש הכה את זוגתו באגרוף, אחז בגרונה וחנק אותה, משך אותה בשערותיה מהמיטה וחנק אותה בשרשרת שענדה. בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מספר חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות לבין 12 חודשי מאסר בפועל, והשית על הנאשם 4 חודשי מאסר לריצוי בפועל, מאסר על תנאי ופיצוי. בית המשפט המחוזי דחה את ערעורו ובית המשפט העליון דחה את בקשתו למתן רשות ערעור.

ו. **רע"פ 3077/16 פלוני נ' מדינת ישראל** (2.5.16). המבקש הורשע לאחר ניהול הוכחות בכך שדחף את זוגתו לעבר המיטה, משך בשערה, סובב אותה, וכופף את גופה לעבר הרצפה כשהוא לוחץ על צווארה והטיחה לרצפה. בית משפט השלום קבע מתחם ענישה שנע בין מאסר לתקופה קצרה בעבודות שירות, ועד ל- 14 חודשי מאסר בפועל, וגזר על המבקש, שהיה נעדר עבר פלילי, 6 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי ופיצוי. בית המשפט המחוזי דחה את ערעורו של המבקש ובית המשפט העליון דחה את בקשתו למתן רשות ערעור.

ז. **רע"פ 303/16 פלוני נ' מדינת ישראל** (13.1.16). המבקש הודה והורשע בכך שדחף את אשתו, ולאחר שמעדה ונפלה, בעט בה. בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם הוא בין מאסר על תנאי לבין שנת מאסר בפועל, והטיל עליו 5 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות ומאסר על תנאי. בית המשפט המחוזי דחה את ערעורו של המבקש אך קבע עם זאת כי הענישה שהוטלה על המבקש היא מתונה מאוד. בית המשפט העליון דחה את בקשתו למתן רשות ערעור.

ח. **רע"פ 3463/15 פלוני נ' מדינת ישראל** (21.5.15). המבקש הודה והורשע בשלושה

אישומים של תקיפת בת הזוג שלו: הוא סטר לה בפניה וגרם לה לשטף דם ופצע מדמם; הפשיל את מכנסיה והכה בחגורה בישבנה, ובאירוע אחר שבר את משקפיה. בית משפט השלום דחה את המלצת שירות המבחן, קבע כי מתחם העונש נע בין 8 ל-18 חודשי מאסר בפועל, וגזר עונש של 10 חודשי מאסר לריצוי בפועל, מאסר על תנאי ופיצוי. בית המשפט המחוזי דחה את ערעור הנאשם, ובית המשפט העליון דחה את הבקשה לרשות ערעור שהגיש.

ט. **רע"פ 2602/14 טצילו גובנה נ' מדינת ישראל (4.5.14)**. בית משפט השלום הרשיע את המבקש, לאחר שמיעת ראיות, בכך שחבט בראשה של אשתו מספר פעמים באמצעות בקבוק בירה, וגזר עליו 27 ימי מאסר ומאסר על תנאי. ערעור שהגישה המדינה התקבל, ובית המשפט המחוזי החמיר בעונש, קבע כי מתחם הענישה ההולם נע בין 6 חודשי מאסר בפועל ל-18 חודשים, וגזר את עונשו ל-7 חודשי מאסר בפועל, זאת לאחר שהתחשב גם בהמלצת שירות המבחן. הנאשם הגיש בקשה למתן רשות ערעור, וזו נדחתה.

י. **ת"פ (חדרה) 64214-07-23 מדינת ישראל נ' פהמי עמאש (28.2.24)**. הנאשם הורשע על-פי הודאתו בתקיפת אשתו ובגרימת חבלות, וכן בעבירת איומים כלפיה והיזק לרכוש. לנאשם לא היו הרשעות קודמות. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר קצר שניתן לרצותו בעבודות שירות לבין 16 חודשי מאסר בפועל, וגזר על הנאשם מאסר של 6 חודשים לריצוי בעבודות שירות ומאסר על תנאי.

יא. **עפ"ג (חיפה) 45046-12-22 סלום אבו שיבאן נ' מדינת ישראל (23.2.24)**. המערער הורשע על פי הודאתו בכך שהגיע למקום עבודתה של ארוסתו, חטף ממנה את הטלפון, אחז בשערה, סטר לה, הפילה ארצה והטיח טלפון נייד בראשה; כשעובדת נוספת ניסתה למנוע את המשך האלימות הוא משך בשערה ונתן לה אגרופים בפנים, וכן השליך חפץ שפגע בפניה. בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 9 ל-24 חודשי מאסר בפועל, וגזר על הנאשם 12 חודשי מאסר בפועל, הפעיל נגדו עונש מותנה והטיל מאסר על תנאי. ערעורו לבית המשפט המחוזי נדחה.

יב. **ת"פ (חיפה) 52756-07-22 מדינת ישראל נ' אלברטו צ'יסלביץ' (20.2.24)**. הנאשם הורשע על פי הודאתו בכך שהגיע אל בית זוגתו ודחף אותה וכתוצאה מכך כוסות וצלחות שהיו על השולחן נפלו ונשברו; הוא לקח ממנה את הטלפון הסלולרי - זרק אותו ושברו, ושפך עליה אקונומיקה שכתוצאה מכך נגרמה לה צריבה. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מספר חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות ועד 12 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט הטיל על הנאשם 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, מאסר על תנאי וצו מבחן.

יג. **ת"פ (חדרה) 41381-06-23 מדינת ישראל נ' איברהים ג'בארין (1.11.23)**. הנאשם הורשע ב-3 עבירות של תקיפת זוגתו וגרימת חבלות, וכן באיומים ובתקיפה סתם של ילדיו. בית המשפט קבע כי מתחם הענישה נע מ-12 חודשי מאסר ברף התחתון ועד 30 חודשי

מאסר ברף העליון, וגזר על הנאשם שנת מאסר בפועל ומאסר על תנאי.

יד. **ת"פ (עכו) 54700-01-23 מדינת ישראל נ' זאיד חמוד** (7.6.23). הנאשם הורשע במספר עבירות אלימות כלפי אשתו, וכן בתקיפת בנו הקטין ואיומים על אשתו, ובכך שבמשך כשנה נהג כלפיה באלימות ואיים עליה. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם מתחיל ב- 3 חודשי מאסר בפועל ומגיע עד 18 חודשי מאסר. הנאשם היה נעדר עבר פלילי, הודה בביצוע העבירות ולא הוגש תסקיר מבחן בעניינו. בית המשפט גזר עליו 8 חודשי מאסר בפועל ומאסר על תנאי.

טו. **עפ"ג (מרכז) 8173-01-22 מג'ד אבו מחסן נ' מדינת ישראל** (4.7.22). המערער הורשע על-פי הודאתו בתקיפת בת הזוג שלו, בכך שבנוכחות בנם המשותף, קילל אותה, הוריד את כיסוי ראשה, אחז בגרונה, היכה אותה בידיו, נשך אותה באפה והשליך לעברה כיסא. בשל האמור נגרמו לה שריטות בכף היד ועל האף. בית המשפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 8 ל- 18 חודשי מאסר, והטיל עליו עונש של 12 חודשי מאסר בפועל ומאסר על תנאי. ערעורו לבית המשפט המחוזי נדחה בדעת רוב.

טז. **ת"פ (נתניה) 6188-04-19 מדינת ישראל נ' קולסניק** (12.4.21). הנאשם הודה והורשע בתקיפת זוגתו, בכך שבעט בה, חנק אותה ונשך את פניה. בית המשפט קבע כי מתחם הענישה הוא בין מספר חודשי מאסר שניתן לרצותם בעבודות שירות, לבין שנת מאסר בפועל; בהתחשב גם בתסקיר שירות המבחן שהוגש בתיק, גזר בין המשפט את עונשו של הנאשם ל- 4 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, מאסר על תנאי והתחייבות כספית.

יז. **עפ"ג (חיפה) 40254-07-20 מדינת ישראל נ' ניקיטה אהרונוב** (7.1.21). המערער הודה והורשע בכך שבעט בזוגתו, חנק אותה בכבל חשמלי, והטיח אגרופים בפניה. בית משפט השלום גזר את דינו ל- 4 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות ומאסר על תנאי. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה, ובתוך שהוא מתחשב גם בכך שהמערער לא השכיל להיעזר בהליך שיקומי, החמיר את העונש ל- 6 חודשי מאסר בפועל.

יח. **עפ"ג (מחוזי מרכז) 24733-06-19 בלאל בדיר נ' מדינת ישראל** (12.11.19). המערער הורשע על פי הודאתו בכך שהכה את אשתו בראשה, כשניסתה להתרחק ממנו אחז בה, השכיבה ארצה והכה בגופה וראשה, משך אותה בשערותיה הכה בפניה, ודחף אותה, והכל לעיני בתה הקטינה. בית משפט השלום קבע מתחם ענישה שנע בין 12 ל- 24 חודשי מאסר בפועל, ונוכח הליך טיפולי גזר על הנאשם - שהיה בעל עבר פלילי בעבירות דומות - 10 חודשי מאסר בפועל ומאסר על תנאי. ערעורו נדחה.

יט. **עפ"ג (חיפה) 10803-06-14 קונסטנטין פייבשנקו נ' מדינת ישראל** (7.7.14). המערער הורשע לאחר ניהול הוכחות בכך שתקף את זוגתו: הכה אותה ברצועת כלב, הכה מכת אגרוף בפניה, וכן שבר דלת זכוכית של מעלית. מתחם העונש שנקבע בבית משפט השלום היה בין 3 חודשי מאסר בפועל ועד לשנת מאסר; על המערער, שנכלא אז לראשונה, נגזר מאסר בפועל של 8 חודשים וכן מאסר על תנאי ופיצוי, ובית המשפט המחוזי

דחה את ערעורו.

23. מעשיו של הנאשם חמורים מאוד, הן בשל עוצמת האלימות שנלוותה לחלק מן האירועים - למשל הטחת ראשה של המתלוננת בדלת החדר, הן בשל העובדה שהם חזרו על עצמם, והן משום שהאלימות כלפי המתלוננת נעשתה בחלקה אל מול עיני הקטין ובני משפחה נוספים.

24. חומרת המעשים נלמדת גם מן התמונות והתעודות הרפואיות שהוגשו לבית המשפט. למשל, בתמונות שמצולמות ב- ב.מ 1 ניתן לראות שטפי דם ברור ובולט בחלק העליון של החזה, מצד ימין; שטף דם חבלתי גדול ברור ובולט נראה היטב על הזרוע השמאלית; סימני אדמומית, בולטים פחות, נראים בחלק הפנימי של זרוע ימין וכן באזור הלחי הימנית, מתחת לעין. ב- ב.מ 2 נראים סימנים מתחת לעין ימין, מעל חזה ימין, מתחת לעין שמאל, וכן בכף הרגל ומעל הקרסול. ב- ב.מ 3 נראים גם סימנים על הצוואר ותחתיו.

25. בית המשפט העליון עמד לא אחת על חומרתן היתרה של עבירות האלימות במשפחה כמו גם על הצורך להכביד את הענישה בגינו, זאת מתוך מתן משקל לשיקולים של הרתעה אישית וציבורית, וקבע כי דרך ההתמודדות עם התופעות הקשות של אלימות במשפחה היא, קודם כל, באמצעות הרתעה וגמול ועל דרך של ענישה מחמירה וקשה (ע"פ 10571/07 פלוני נ' מדינת ישראל פסקה 6 (6.2.08)). ולאחרונה נפסק:

"חדשות לבקרים אנו שומעים על אישה נוספת אשר התווספה למעגל האלימות, ולעיתים ההתנהלות האלימה המתחילה באופן מתון, מסלימה לאלימות חמורה ביותר המסתיימת בתוצאות טראגיות של ממש. על בית המשפט לומר באופן חד וברור כי התנהלות שכזו דינה אחד - עונש מאסר מאחורי סורג ובריח ולתקופה משמעותית. מתגבר הצורך בענישה הולמת, מרתיעה ומשמעותית שמעבירה מסר חברתי תקיף נגד תופעות אלו ואף מגלמת בתוכה הכרה במצוקתן של נפגעות העבירה ובנזק שנגרם להן" (ע"פ 51/23 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 22 (13.6.23); ע"פ 3335/23 מדינת ישראל נ' אנדריי בורי, פסקה 14 (6.7.23)).

ובמקרה מסוים בו הורשע נאשם בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש כלפי בת הזוג ובאיומים עליה, נפסק:

"עבירות אלימות נגד בן זוג פוגעות בשלמות גופו של בן הזוג, בביטחונו, בכבודו ובשלמות חייו. יש לייחס לעבירות אלו חומרה יתירה, באשר ככלל הן מתרחשות בין כתלי הבית באופן הסמוי מן העין, תוך ניצול פערי כוחות פיזיים בין בני הזוג, ולעיתים תוך ניצול תלות כלכלית ורגשית של בן או בת הזוג" (רע"פ 2486/19 מואיד נאטור נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (11.4.19)).

26. בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירה כמפורט מעלה ולאחר שנתתי דעתי לפסיקה הנוהגת, אני קובע כי מתחם העונש ההולם נע בין רף תחתון של 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות ועד לרף עליון של 18 חודשי מאסר לריצוי בפועל.

גזירת העונש בתוך המתחם

27. הנאשם הודה בכתב האישום המתוקן ובכך חסך את ניהול ההליך, על כל המשמעויות הנוגעות לכך, לרבות העובדה שהודאתו חסכה את העדת המתלוננת ויתר בני המשפחה.

לבד מכך, בעצם ההודאה יש מימד של נטילת אחריות, ולכל הפחות הפנמה והבנה כי מעשיו היו פסולים והוא ראוי לשאת בעונש ממשי בגינם.

28. הנאשם כבן 35 ואין לו הרשעות קודמות. עובדה זו מהווה נסיבה ממשית לקולא. אין דינו של מי שחטא פעם יחידה בביצוע עבירות, כמי שמעל ראשו מוטלת קופת שרצים, ושכבר נענש בעבר אך בכך לא היה כדי להרתיעו.

כאשר מדובר בהסתבכות יחידה ובמאסר ראשון, סברתי כי גם ענישה שאינה ברף הגבוה של המתחם שנקבע, תוכל בהחלט להשיג את מטרת הרתעתו של הנאשם לעתיד לבוא. לשיטתי, כל אדם זכאי לקבל הזדמנות אחת, כדי להפנים את חומרת מעשיו - ללמוד לקח ולשנות את דרכיו. הזדמנות זו תינתן לנאשם על דרך של גזירת דינו שלא ברף העליון של המתחם.

29. **לא התעלמתי מדבריה של המתלוננת בבית המשפט, שהיו בעלי משמעות במספר היבטים.**

מצד אחד, התמקדותה כבר בראשית דבריה, בכך שלא היא שהביאה למעצרו של הנאשם וכי היא "בכלל לא רוצה להכניס אותו לכלא", וכן, כי למחרת היום "הלכנו וביטלנו את התלונה", עשויים בהחלט להצביע על חשש שלה מהנאשם; אחרת קשה מאוד להבין איך מי שהייתה קורבן לאלימות ממשית, חוזרת בה כבר למחרת היום ומתעקשת בבית המשפט כי האחריות למעצרו אינה לפתחה.

יאמר בהקשר זה, כי אין בפני תסקיר של שירות המבחן על אודות הנאשם, וקיים אפוא קושי לאמוד את המסוכנות הנובעת ממנו להישנות העבירות. עיון בפסיקה מלמד כי פעמים לא מעטות הקלה ממשית מן העונש, עד כדי תחתית המתחם ואף חריגה ממנו לקולא, ניתנה גם בשל גיבוש תסקיר והפניית הנאשם להליך טיפולי; אולם אפשרות זו אינה על הפרק בקשר לנאשם.

אוסף עם זאת, כי דברי המתלוננת על געגועיו של בנם בן השלוש אל הנאשם, השאלות שהוא

מרבה לשאול אותה על אביו, ותשובותיה המתחמקות שנועדו להסתיר ממנו את עובדת היות הנאשם מאחורי סורגים, הציגו את האמת הפשוטה והטבעית: הבן מתגעגע לאביו וברור כי גם הנאשם אל בנו. בהקשר זה, אין להתעלם מכך כי הנאשם, שנעדר עבר פלילי ושאינו מורגל במעצרים ובמאסרים, עצור כבר כחמישה חודשים; ברור מאליו, כי האפקט שיש למעצר על אדם ללא עבר פלילי, אשר מעביר חודשים כשהוא רחוק ממשפחתו ומבנו הקטין, הוא גדול לאין שיעור וקשה הרבה יותר, מאשר למי שמנהל דרך חיים עבריינית ומורגל בכך.

30. לאחר ששקלתי את כל המפורט מעלה, הגעתי למסקנה כי עונש המאסר שיוטל על הנאשם צריך אמנם להיות ממשי וכואב, אך עם זאת אין מקום למקמו בחלק העליון או האמצעי של מתחם הענישה.

מאחר שהנאשם והמתלוננת נשואים ועתידים, כך עולה, להמשיך לחיות יחד, לא מצאתי לחייב את הנאשם בפיצוי למתלוננת; נוכח העובדה שהוא עצור כבר זמן לא מבוטל וצפויה לו עוד תקופה מסוימת כאסיר, החלטתי אף לא לחייבו בתשלום קנס.

31. עונשו של הנאשם יעמוד אפוא על אלה:

א. 9 חודשי מאסר לריצוי בפועל.

מאסרו של הנאשם יימנה מעת מעצרו בתיק - יום 11.2.24.

ב. מאסר על תנאי של 5 חודשים, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בתוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר כל עבירת אלימות שנסיבותיה הן כמפורט בסעיפים 382(ב) או 382(ג) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

ג. מאסר על תנאי של 3 חודשים, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בתוך שנתיים מיום שחרורו מהמאסר כל עבירת אלימות אחרת, שאינה עבירת אלימות בנסיבות המתוארות בסעיפים 382(ב) או 382(ג) לחוק העונשין.

ניתן היום, ב' תמוז, תשפ"ד, 8 יולי, 2024 במעמד הצדדים.